Taxa poştală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 40
5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Pădurea misterioasă

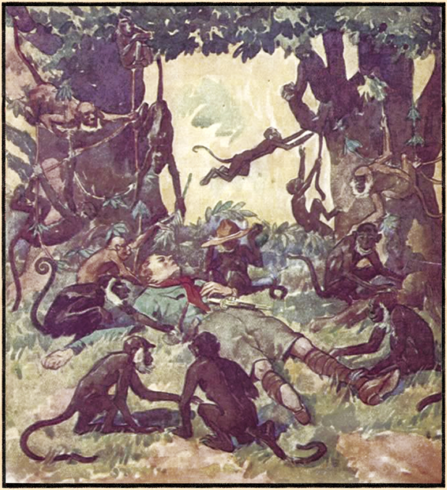

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

DESLEGATORII JOCULUI „CEI 3 CERCETAȘI“

1201) Ștefănescu Gică (Loco); 1202) Stănescu Cristea Locot. (Zalău-Sălaj); 1203) Stariceas Rivera Hariton (Loco); 1204) Saimar A. C. (Bucium-Iași); 1205) Stănescu I. Gheorghe (Drăgășani-Vâlcea); 1206) Svarțman Marcel (Iași); 1207) Stratulat Cozma (Bârlad); 1208) Ștefănescu Sp. Spiridon (Ploești); 1209) Stoica Traian (Dumbrăveni-Târnava-Mică); 1210) Stănciulescu Mișu (Moreni-Prahova); 1211) Sarlea Ștefan (Blaj); 1212) Sărățeanu Maricella (Botoșani); 1213) Slavu Ioan (Sibiu); 1214) Serdean Simion (Simeria); 1215) Săndulescu Georgeta (Loco); 1216) Spandolide Z. Teodor (Loco); 1217) Sechetiu Alex. (Bacău); 1218) Stan Ioan (Loco); 1219) Ștefănescu Aurel (Odorhei); 1220) Ștefănescu Vasile (Loco); 1221) Stelea Gh. Marin (Pitești); 1222) Stănescu Nicolae (Loco); 1223) Savin M. Ioan (Huși); 1224) Suciu Corneliu (Orăștie-Hunedoara); 1225) Sechei Adalbert (Beiuș); 1226) Stavri V. Cornel (Bacău); 1227) Stan Alexandru (Galați); 1228) Sisoi Gh. Dionisie (P. Neamț); 1229) Segal Lazer (Dorohoi); 1230) Spirescu Spiridon (Loco); 1231) Stavrescu Grigore (Oradea); 1232) Stoicescu Spiridon (C. Lung-Muscel); 1233) Soare Ioan (Loco); 1234) Sencea Leon (Bistrița-Năsăud); 1235) Șosea Dumitru (Constanța); 1236) Săraidanian V. (Constanța); 1237) Simu Andrei (Loco); 1238) Scântee Constantin (Gura Ocniței-Dâmbovița); 1239) Subțirică Ion (Glorești-Prahova); 1240) Scutelnicu George și Nicu (Bălcești-Vâlcea); 1241) Stoica Gheorghe (Loco); 1242) Sârbu Vasile (Botoșani); 1243) Simicnescu C. Iordan (Loco); 1244) Săvulescu Vasile (Loco); 1245) Stoicu D. (Chișoda Timiș-Torontal); 1246) Sanft Marcel Leonida (Craiova); 1247) Scarlat P. Octavian (Brăila); 1248) Strati G. Iani (Brăila); 1249) Stan Gh. Ștefan (Giurgiu); 1250) Simedrea Nicolae (Giurgiu); 1251) Ștefănescu C. Faust (Constanța); 1252) Savu Ionel (Ploești); 1253 Ștefănescu C. (Brăila); 1254) Stăncescu D. Dan (Craiova); 1255) Stern Silviu (Loco); 1256) Silberman Benedict (Loco); 1257) Șerbănescu Spaima A. (Plenița-Dolj); 1258) Simionescu V. (Răcăciuni-Bacău); 1259) Sonea I. Iancu (Bistrița); 1260) Savor Alex. (Tecuci); 1261) Suhăr Arnold (Galați); 1262) Scomcrovscky Munia (Galați); 1263) Sporea Romi (Deva); 1264) Stoenescu I. Petrișor (Caracol); 1265) Ștefănescu Nicolae (Brăila); 1266) Sorescu Al. (Buzău); 1267) Șerbănescu Mihail (Constanța); 1268) Simionescu Alex. (Loco); 1269) Sapira Jean (Bacău); 1270) Ștefan I. Radu (Nedelcu-Cherca Brăila); 1271) Stănescu Aurel (Târgoviște); 1272) Sternberg Fritz (Chișinău); 1273) Sârbu S. Caramfil (Loco); 1274) Simion Toma (Gura Roșiei-Alba); 1275) Săvescu Al. (Iași); 1276) Stoica Coriolan (Com. Beșineau Sân Paul Târnava-Mică); 1277) Selamciurneco V. (Tighina) 1278) Stoian Teodor (Bălți); 1279) Stegărescu Adrian (Iași); 1280) Stelianescu N. N. (Brăila); 1281) Stoica Zamfir (Slatina); 1282) Sassu Nicolae (Mohu-Sibiu); 1285) Sfârlea Alexandru (Ceheni-Bihor); 1286) Solomon Sabin (Alba-Iulia); 1287) Spoială Traian (Chișinău); 1288) Scorțea Victoria (Loco(; 1289) Șerban I. Nicolae (Ploești); 1290) Silache D. Nicolae (Ploești); 1291) Sandulovici D. Leonida (Loco); 1292) Segall M. (Loco); 1293) Sarchisian K. Mardiros (R. Vâlcea); 1294) Speteanu N. D. (Loco); 1295) Stoianovici Alex. (Loco); 1296) Steinberg Mayer (Loco); 1297) Ștefanovici Mardare (Mihălășeni-Botoșani); 1298) Ștefănescu Nica Constantin (Focșani); 1299) Stoicescu C. Ticu (Loco).

1300) Seidman Marcel (Fălticeni); 1301) Secășeanu Mircea (Broșteni - Valea Lungă - Târnava - Mică); 1302) Simici D. Pavel (Loco); 1303) Ștefănescu I. Constantin (Vaslui) 1304) Suțu Mimi (Loco); 1305) Siperco E. Eduard (Ploești); 1306) Stoica Marius (Sibiu); 1307) Spiridoneanu E. Mircea (Iași); 1308) Siegler P. Hain (Brăila); 1309) Strâmbu Ionel (Gherle-Someș); 1310) Sacară V. (Soroca); 1311) Segall Mișu (P. Neamț); 1312) Sandru Aurel (Lupeni-Hunedoara); 1313) Srulevici Vilea (Chișinău); 1314) Saivandman M. (Roman); 1315) Straja Radu (Gherla-Someș); 1316) Sachelaride Nicu (Loco); 1317) Silvyen Daniel (Loco); 1318) Stănculescu Gh. Mihail (T. Măgurele); 1319) Steflea D. Traian (Craiova); 1320) Slăvescu Alex. (Loco); 1321) Sonescu Petre Gabriel (Ploești); 1322) Stănescu Petre (Ploești); 1323) Scărlătescu Costel (Loco); 1324) Săvulescu Gh. Dumitru (Galați); 1325) Ștefănescu D. George (Bazargic); 1326) Scoarță Gh. Tudor (Bazargic); 1327) State D. Mircea (Loco); 1328) Stănculescu Teodor (Telega-Prahova); 1329) Ștefănescu Dimitrie (Bârlad); 1330) Simtian Iosif (Sibiu); 1331) Stănculescu Dimitrie, prof (Timișoara).

(URMARE IN NUMARUL VIITOR)

PĂDUREA MISTERIOASĂ

I

PASTORUL HIPNOTIZATOR

Lanțul munților Chavante ars de soare, e unul dintre cele mai dezolați din Brazilia. Când călătorul în excursie pe aceste vârfuri are totuș surpriza să descopere, acolo sus, câteva petece de câmpie acoperite cu o vegetație abundentă.

Văzând sterilitatea munților acestea oferă un aspect surâzător și călătorul se odihnește acoo mulțumit.

Să construiești pe acele creste pierdute între cer și pământ un mic refugiu o căsuță, ar părea visul unui filosof.

Deasupra unui vârf din Sierra Chavante, trăia un om într'un fel de cabană lipită pe o stâncă ca și suspendată deasupra prăpăstiei. Casa — dacă se putea numi astfel — se compunea dintr'o singură cameră în mijlocul căreia se vedea o grămadă mare de frunze uscate care se schimbau din când în când.

Și noaptea, cine l-ar fi surprins în cuibul său ar fi rămas surprins văzându-l înconjurat de o întreagă turmă de oi și berbeci.

Filosoful nostru nu era decât un păstor. Dar nu era un păstor plătit de vreun om din vecinătate, deoarece nimeni nu locuia acele ținuturi pusti pe o rază de mai bine de optzeci de chilometri.

El se retrăsese aci în urma unor împrejurări nenorocite, neștiute de nimeni; spre a putea trăi își luase cu sine această turmă de cincizeci de capete.

Și nici nu se putea despărți de prietenele sale în timpul nopței!

Acest păstor curios se numea Manipo. De câțiva ani trăia astfel fără să vadă pe nimeni, sau cel puțin când se suia ca o fantomă pe munți, pe margini de prăpastii, zărea în depărtare, câțiva călători izolați. Ei păreau atunci ca niște boabe de grâu pe firul alb și îngust al șoselei.

Atunci un văl de melancolie se abătea pe ochii anahoretului, după ce urmărise cu privirea punctul negru ce dispărea, se înapoia la munții săi și multă vreme își depăna cu tristețe visul său, mai departe.

Intr'o seară când era mai supărat ca oricând — deoarece seara trecută o furtună groaznică îi trăsnise două animale — păstorul Manipo, cu cele două mâini sprijinite pe băț, lăsa să-i fugă privirea dealungul văilor...

Deodată, putu să observe pe șosea un punct negru care înainta.

Ca de obicei, fu întrerupt din gândurile sale de acest punct mic și făcu în minte o mie de supoziții.

Cine era călătorul ? De unde venea ? Unde se ducea? Ce lucru îl silise să călătorească astfel ?

Tocmai își zicea că, în curând, ca toți ceilalți, va dispărea repede din vederea sa, când observă că acea ființă ese de pe șosea și se îndreaptă către munți.

Cu o mirare crescândă îl văzu sărind din stâncă în stâncă și incepând o ascensiune obositoare și îndrăsneață.

Unde mergea acel om?

Nu stia nenorocitul că acele stânci nu erau proprice călătorilor și că pustietatea aceia era nefastă celor ce se aventurau intr'însa ?

Omul înainta mereu.

Il distingea perfect și aplecat pe bățul său, îl aștepta cu nerăbdare să se apropie. Să poată vorbi era pentru dânsul o mare bucurie ; de atâta vreme nu mai văzuse o ființă asemănătoare cu dânsul.

De atâta vreme trăia în mijlocul turmei sale, hrănindu-se cu ierburi și cu păsările ce veneau în bătaia puștii sale pe care o ținea întodeauna pe umăr.

Când lipseau păsărerele era silit să ucidă una din oile sale, lucru ce îl întrista destul, caprele și oile fiind singurii prieteni pe care îi avea; cu tristețe și cu emoție îi tremura brațul ori de câte ori se înarma cu cuțitul fatal spre a-l cufunda în gâtul victimei destinată să servească de hrană câteva zile.

Ce mai vrea acest călător de se îndreaptă în acest chip spre munte?

Până în ultimul moment, păstorul credea că ciudatul călător își va schimba deodată drumul, când va fi văzut că se rătăcise. Dar nu se întâmplă acest lucru și în curând îl văzu la câteva sute de metri sub dânsul.

Ba încă, omul nostru trebue să fi văzut pe păstor, a cărei siluetă se profila pe cer, deoarece la un anumit moment, se oprise și ridicase un braț în semn de prietenie.

Păstorul răspunsese la acest salut și călătorul începuse să urce cu mai multă nerăbdare coasta.

După câteva minute, ajunse lângă Manipo. Era un om de patruzeci de ani,, dar de statură mică, cu trăsături neregulate și obosite.

Abuzase de alcool? Exces de muncă? Nu se putea ști. Era îmbrăcat sărăcăcios și părea istovit de drumul lung, poate de nemâncare: un sac care îi atârna pe spate, desumflat și deschis, părea absolut gol.

Căzând, mai curând decât așezându-se, pe pământ, murmură:

— Bună seara *senor caballero !*

— Bună seara — răspunse păstorul. — Ce faci pe aci ? Nu cumva ai rătăcit drumul? Unde mergi ?

Omul își lăsă capul în mâini și rămase așa câteva clipe fără să răspundă.

Când îl ridică, spuse :

— Unde mă duc, păstorule ? Nu știu nici eu. Și recăzu în mutism. Celalt răspunse :

— Nu se poate spune că ăsta e un răspuns precis. Poate ești bolnav ? Sau poate ți-e foame? Ți-e sete ? Imi pari sfârșit..

— Eu nu sunt decât un biet păstor pierdut între cer și pământ, dar dacă pot să te ajut, sunt gata să o fac !

— Ei da, mie foame ! — murmură necunoscutul. Atunci, încet păstorul se duse către căsuța sa, așezată la vreo sută de metri mai încolo, de unde eși curând cu un vas să bei... Acuma ești, odihnit și poți să mai te odihnești încă! Odihnește-te și vorbește... Ți-o ordon!...

Spunând acestea, Manipo puse o mână pe necunoscut.

Omul fu apucat de un tremur; ochi săi fixați în aceia ai păstorului, păreau înțepeniți sub puterea unei vrăji.

— Iți poruncesc! Iți poruncesc! — repeta păstorul în timp ce mâna sa dreaptă făcea semne cabalistice pe fruntea străinului.

Acesta simți o putere de neînvins că îl stăpânește, că-i cuprinde întreaga ființă... simți ochii cum i se închideau fără voia sa; o greutate îi năpădea creerul și se răspândea în tot corpul. Și încet, se lăsă pe pământ, adormind adânc.

Păstorul avu un rânjet de izbândă și murmură:

— Mereu am aceaș putere. Bun. Voi afla secretul acestuia.

Și aplecându-se peste el, și continuând să facă pase magnetice îl întreba.

Și omul adormit răspundea la toate întrebările sale.

— Ai să-mi spui tot ce te întreb! O vreau! Ți-o ordon! Eu îți poruncesc! Eu sunt stăpânul tău! Mă vei asculta?

— Da, te voi asculta!

— De unde vii și cum te chiamă?

— Mă numesc Gonzagues și vin din orașul Magic, din țara diamantelor.

— Cunosc acest oraș. De ce ai plecat de acolo? Vre-o faptă rea?

— Da.

— Ai ucis pe cineva? Pe cine?

— Nu am ucis pe nimeni.

— Atunci ce fără de legi ai făcut?

— Am încercat să ucid.

— Atunci te acuzi, zadarnic, dacă n'ai comis nici un rău! Dă-mi alte lămuriri.

— Lucram într'o mină diamantiferă; și ca să mă răzbun pe un om, am aruncat în aer galeria unde lucra acesta...

— Nu e o idee rău concepută... Cum ai făcut?

— Aveam un complice; împreună am făcut o gaură pe care am umplut-o cu praf. Când eram să aprindem fitilul am fost prinși.

— Atât mai rău pentru tine! Atunci ai dat fiasco? Au stins fitilul?

— Eh! prea târziu, lovitura a sfârșit rău.

— Prea târziu, spui... Iți pare rău?

— Da, îmi pare rău!

— Și cum îl chema pe omul pe care coiai să-l ucizi?

— E un indian, anume Matthoné.

— Matthoné!... exclamă păstorul. Și își duse mâna la piept ca pentru a-și calma bătăile inimii.

— Da, Matthoné — repetă adormitul.

— Nu era servitorul unui italian un oarecare Francesco Barone care a găsit diamantu albastru?

— Ba tocmai dânsul. Italianul a fost asasinat.

— Știu. A fost asasinat de Ferandino și Gonzaques. Nu e numele acesta al tău?

— Ba da eu sunt unul din cei doi asasini. Sunt Gonzagues.

Manipo pradă unei puternice emoții, suspendă un moment interogatoriul.

Apoi, reluă cu voce albă:

— Aide vorbește... Tot ce ști și fără să te mai întreb.

— Am fugit de poliție și spre a încurca pe următori m'am îndreptat spre munte.

„Dar omul pe care voiam să-l ucid nu e singur. E întovărășit de trei tineri, cei trei cercetași italieni: Raimondo Marius și Jean-Bart.

„Complicele meu a fost ucis într'o luptă cu indianul. Iar Matthoné a scăpat cu cei trei cercetași care îl protejează.

— Spui că indianul a fugit... Incotro?

— E pe aci. L'am văzut trecând în tovărășia celor trei cercetași și a unui băețel.

— Un copil, spui? Ce copil?

— Copilul lui Francesco Barone; Matthoné a crescut pe micul orfan.

— Dar mama? Soția ui Francesco Barone?

— E nebună și rătăcește prin munți... O numesc oamenii „Nebuna din Goyaz".

— Nebuna din Goyaz! — exclamă Manipo. După o clipă, făcut alte pase magnetice pe fața adormitului, îi suflă pe ochi și îl deșteptă.

Omul se sculă. Nu-și aducea aminte de nimic.

— Na!.. am adormit... Curios! Te rog să mă ierți: oboseala a fost mai tare ca mine. Am domit mult?

— Aproape două ore. Dar, ești obosit.... Mai dormi, Gonzagues.

Gonzagues, ridică uimit capul.

— De unde ști cum chiamă?

— Eu știu totul! Tot ce vrei să mi ascunzi! Știu și ce faptă rea ai comis....

— Nu e cu putință — murmură Gomzagues buimăcit. Sunt deștept mi se pare. Și după cât știu nu vorbesc în somn!

— Cu toate astea, ai vorbit. In definitiv faci rău că mă socotești un dușman. Dacă ai fugit din pricina unui indian și te-ai jurat să pui mâna pe acest Matthoné, nu eu te voi împiedica.

Fiecare trebue să-și vadă de treaba lui și lucrurile tale nu mă privesc...

— O mie de diavoli, blestemă Gomzagues: ai vorbit bine, tovarășe. Dar stai, nu ne prea cunoaștem bine.... Și apoi, chiar dacă m'aș încrede în tine, nu văd întru cât mi-ai fi de folos..... Ți-am spus că nu am un plan stabilit.

— Ai cu toate astea, o răzbunare de îndeplinit, o răzbunare care nu ți-a reușit prima oară... Nu-mi pari indicat să fi acela care să aprindă fitilul pentru a pricinui explozia...

— Oh! și aceasta o știi?

— Știu totul. Ascultă-mă, Gonzagues. Și îl luă de braț. Ascultă-mă bine. Eri, dela locul meu de observație, de unde te-am zărit, am văzut trecând cinci oameni. Unul din ei, ducea un copil.

— Cei trei cercetași — întrerupse Gonzagues.

— Cred; cu ei e un negru și indianul pe care îl cauți.

— Dar ești un vrăjitor! — exclamă celalt cu admirație.

— După cum spui. In munte suntem toți vrăjitori. După cum există nebuna din Goyaz, tot astfel și vrăjitorul din Chavante.

Ți-am spus adineauri că în viața mea e o taină pe care nu o vei ghici precum am ghicit eu pe a ta. Satisfăcându-ți ura ta poți să mi-o satisfaci și pe a mea

— Ce intenționezi să faci?

— Ceea ce ai face și tu în locul meu.

Tinerii care întovărășesc pe Indianul tău au mulți bani?

— Cred și eu! Fac înconjurul lumii cu punga plină de scuzi de aur!

— Foarte bine. Dacă vrei, acest aur va fi al tău. Să-l vânăm, ai să faci tot ce îți voi spune și nu vei pierde vremea n zadar.

Cu aurul acela vei putea să te îmbeți pe plac, căci se vede după figură că aceasta este distracția ta de preferință!

Streinul vroi să protesteze; Manipo nu-l lăsă:

— Taci!... In ce mă privește pe mine, eu nu mă preocup de aurul cercetașilor: eu caut copilul.

— Copilul lui Francesco Barone?

— Chiar pe el. Ce vrei? In această pustietate, mă plictisesc de moarte... Turma nu e o tovărășie suficientă. Aș vrea să am un copil pe care să-l iubesc!

— Pe Avenuo! — protestă Gonzagues — nici mă sinchisesc de mucosul acela. Mă mulțumesc cu monedele de aur din sacii cercetașilor... Și apoi, urăsc pe acești tineri; dacă voi avea prilejul să trag vreun foc, de aci dintre stânci, cu atât mai bine...

Adu mâna, încoace!

Păstorul văzu că avea deaface cu un om încercat, întinse mâna spre dânsul.

— S'a făcut târgul! spuse. Dar nu uita că dacă nu mă asculți, vei avea aface cu mine.

Ști că sunt atot puternic!

Dacă îmi ascunzi ceva, am puterea să te fac să vorbești. Ia ghicește cum am știut tot ce te privește?

— Pe cuvântul meu, n'am idee!

— E prima oară când te văd. Dar pot să-ți cunosc toate tinele. Vei vedea, Uită-tă la mine!

Gonzagues simți, pentru a doua oară, puterea privirii sale. Lăsă ochii în jos și murmură:

— Ciudat! nu pot suporta privirea ta... Imi vine imediat să dorm...

— Ei bine! Iată puterea mea! Privirea mea te-a adormit; când ai fost adormit, am știut tot ce am vroit.

Gândește-te că exiști din voința mea: dacă într'o zi îți va veni în minte să mă nesocotești, te voi adormi pentru ca să nu te mai deștepți nicioadtă!

— Brrr!... făcu Gonzagues. Recunosc că ești cel mai tare; și din moment ce îmi înțelegi ura mea și vri să-mi umpli buzunarele cu aur, sunt prietenul tău, și mă dau trup și suflet ca și diavolului!...

— Ca și diavolului, ai spus bine.

Gonzagnez tăcu iar o vreme; în mintea lui întunecată trecea pesemne gânduri nu prea curate, judecând după privirile piezișe pe care le arunca din când în când păstorului.

Nu se prea simțea bine în tovărășia ciudatului păstor care putuse să citească cu atâta ușurință în cele mai ascunse fibre ale conștiinței sale încărcate. Acum îi părea rău că se supusese și se gândea dacă moleșeala pe care o simțise nu fusese cauzată de oboseala firască a unei zile grele, mai curând decât puterea omului care îi cunoștea tainele.

Aștepta să vadă ce va face dânsul și în cazul, că s'ar fi ivit ocazia, Gonzaguez nu s'ar fi dat înapoi să se debaraseze în orice mod de un om atât de periculos pe care soarta voise să i-l scoată în cale tocmai când se aștepta mai puțin.

Vagabondul încercă să înoade iarăș vorba spre a vedea dacă nu cumva se prezintă vre-o ocazie de ceartă.

— Dar de unde ai, puterea aceasta cu care crezi că poți stăpâni oameni ?

— Nu cred, ripostă Manipo, și sunt convins, că și tu știi că nu cred numai.

— De ! mormăi, omul, cine știe ?

Poate că somnul ăsta mi se trage mai mult din oboseala pe care o simt de atâta vreme de neodihnă...

Și zicând așa, ochi îi sticleau de o mânie abia ascunsă, care nu scăpă lui Manipo. Acesta vedea acum că omul pe care îl ajutase era o brută rea pe care trebuia să-l ție din scurt și pe care mai trebuia să-l frapeze cu un gest fără replică.

Pe Gonzaguez îl mâna un geniu rău și se răscula în el instinctul de criminal.

Iși zicea că acel refugiu izolat de oameni și de cercetările poliției, în afară de orice iscoade, cu o turmă din care se poate alimenta multă vreme un om sobru, ar fi foarte bun pentru el însuși și l'ar fi scutit să mai bată drumurile, flămând și însetat, pândind loviturile posibile ca să poată trăi și sustrage de la prigoana societății.

Dacă l'ar ucide pe acest om ar putea trăi multă vreme, nesupărat de nimeni și apoi va vedea...

Povestea cu urmărirea unui copil de care se sinchisea prea puțin, și speranța punerii mâna pe averea îndrăciților de cercetași era cam îndepărtată.

Gonzaguez aruncă o privire furișe spre brâul unde sticlea mânerul bătut în cue de alamă a unui cuțit mexican, care se odihna sinistru într'o teacă înflorită.

Lui Manipo nu-i scăpa nimic din procesul de idei care se petrecea în mintea obtuză a sinistrului personaj care, cu câteva clipe mai înainte, dăduse dovadă că primește fără condiții tovărășia oferită atât de sincer de dânsul.

Manipo vru să încerce până unde va merge Gonzaguez și zise:

— Acum să ne odihnim puțin tovarășe!

Sunt obosit și mă duc să mă trântesc puțin pe pat; dacă vezi ceva care să merite să mă scoli, fă-o; te las aci să faci ce vrei; eu dorm foarte greu, să știi, poți să tragi cu tunul că nu mă deștept...

— Bună idee!... odihnește-te, cât poftești că mie nu mi-e somn... Vom vedea ce vom face pe urmă.

— Uite, urmă Manipo, care se duse o clipă în cabană, uite și o sticlă cu rachiu. Știu că te simți mai bine în tovărășia lui de cât a ori cui...

Gonzangze luă cu aviditate sticla din mâna păstorului și un rânjet îl flutură pe buze, gândindu-se că dacă l'ar mai fi împiedicat o licărire de constiință să sacrifice pe binefăcătorul său, apoi chiar acesta se străduia grație alcoolului să-i adoarmă scrupulele.

— O mie de draci! Iată ce mă va face, să uit necazurile în noaptea asta blestemată.

— Așa, zi, insistă, streinul, pe care îl scormonea un gust de ceartă ca să poată face gestul fatal în timpul unei lupte, nu așa asupra unui om dormind, ești mare vrăjitor, să ghicești gândurile oamenilor și profiți de ocazie să le spui verzi și uscate.

Știi, păstorule ,că îmi face impresie, că dacă ai mai încerca odată să 'mi afli gândurile, cred că te ai lecui să mai faci așa ceva pe viitor...

Manipo, îi aruncă o privire disprețuitoare și îi zise:

— Omule, bea-ți rachiul și nu mă sili să-și spun că știu prea bine ce-ți trece prin gând căci poate nu ți-ar prii... Mai bine lasă-mă să mă culc... sunt obosit...

Zicând acestea întoarse spatele lui Gonzaguez hotărât să joace până la urmă comeda demascării...

Gonzaguez era muncit de gânduri contrarii.

— Ascultă — zise acesta — sau nu, lasă... Manipo nici nu mai întoarse capul.

Intră o clipă în casă, eși repede cu o țoală în mână, se duse tacticos la câți-va metri de locul unde rămăsese cellalt și punând-o jos se întinse, cu spatele la Gonzaguez, ca să-i dea toate înlesnirile să încerce mârșavul plan.

Gonzaguez îl urmărea cum urmărește tigrul ascuns în ierburi prada nevinovată. Obsesia crimei era acum atot puternică pe sufletul și mintea lui.

Așa trecură câte-va clipe.

Cu voce nesigură, Gonzaguez întrebă:

— Ai adormit, tovarășe?

Nu primi nici un răspuns.

Mai lăsă să treacă o bucată de vreme, și își schimbă poziția, încercând să se lase pe o rână, ca să se apropie pe nesimțite de victima pe care diavolul i-o oferea în condițiuni atât de ușoare.

Intr'adevăr, se părea să răsuflarea păstorului luase acel ritm regulat și adânc care arată un somn profund iar vecinătatea par'că înadins o prăpăstiei, ușura mult acoperirea crimei. Un brânci la urmă și corpul celui ucis s'ar fi rostogolit jos în abis, sfârtecat, iar apele repezi și adânci ale Aragvezului care curgeau furioase acolo jos ,ar fi avut grije să semene prin locuri neumblate membrele păstorului...

Pe urmă, Gonzagnez, ar fi fost linștit. Probabil că păstorul avusese grije să se aprovizioneze cu destul alcool ca multă vreme conștiința criminalului să nu poată să-l supere....

Pe urmă uitarea venea repede și o victimă mai mult în noaptea trecutului nu era ceva care să sperie pe omul nostru.

Gonzaguez se uită împrejur și scrută cu ochii pustiul nemărginit care îl înconjura. Fără să vrea aruncă o privire spre coliba din fund.

Incremenii. I se păruse că cineva mișcase ușa și niște ochi sticloși se ascundeau acolo și îl urmăreau... Se frecă la ochi crezând că are o halucinație. Știa bine că nimeni nu poate fi acolo.

Să fie vreun câine?

Dar ce să caute câinele acolo când locul lui pe vremea aceasta era lângă turma care se odihnea răspândită...

— Mii de mii de draci, mormăi el...

O dușcă de alcool îmi va lămuri povestea cu afurisiții de ochi... mai zise el încet și înfășcând sticla gâlgâi câte-va înghițituri, Repede, după aceia, se uită din nou într'acolo. Nu se mai vedea nimic.

— Ehei, mormăi el, tot tu spui adevărat prietene și dădu o palmă prietenească peste pântecele sticlei.

Manipo continua să facă pe omul care doarme profund.

— Acum să ne vedeme de treabă... te pomenești că vrăjitorul nostru se deșteaptă și cine știe, ce planuri fără rost mai îmi pune în spinare.

Se ridică în picioare, și se pregătea să ajungă în câți-va pași până la cel trântit jos. O fulgerătură dată cu cuțitul său tăios ca briciul, acolo între umeri și pe urmă...

— Drace! dar ce s'a întâmplat cu mine? murmură el, uitându-se cu ochii holbați la picioarele sale. Par'că nu sunt ale mele... nici nu vor să mă asculte! Hop!... Aide!..

Zadarnic se silea să miște picioarele de pe locul unde se găsea. Ii se părea că tone de plumb atârnau de ele și că nici o mie-de oameni nu ar fi fost în stare să-l urnească de acolo.

— Asta e ca și cu ochii aceia din ușe, rânji el, în timp ce fruntea i se coperea de-o sudoare rece. Aide tu, bătrânule amic scapă-mă și de beleaua asta... și apucă din nou sticla cu rachiu golind cele câte-va înghițituri ce mai rămăseseră pe fund.

Dar efectul de data asta fu nul.

Picioarele erau țintuite de pământ și acum nu mai putea nici să se clătine măcar.

Inebunit de spaimă, Gonzagnez uită orice prudență și începu să urle ca un blestemat.

— Hei! ajutor! scoală-te de acolo; am înțepenit!... Cine mă ține de picioare? Ajutor!... și se sbătea ca un poesdat de diavoli.

Când se liniști puțin se uită la Manipo care acum ședea pe iarbă, întors spre el și râzând îi spuse:

— Ce s'a întâmplat, prietene? Cine te ține de picioare și nu te lasă să ucizi un om care nu ți-a făcut nici un rău?

Aha!... urlă Gonzaguez, tot cu puterea ta blestemată m'ai pironit pe loc!

Ei bine, dracul să mă ia, ești prea tare ca să-ți pot face ceva. Am vrut doar să mă conving pe deplin de puterea asta drăcească.

Pe viața mea, îți voi fi slugă credincioasă.

CAPITOLUL II

Copilul furat

După această convorbire, Manipo căzu într'un mutism din care nu putu să-l scoață puținele cuvinte pe care Gonzagues riscă să le pronunțe.

Așa trecură multe ceasuri tăcute.

Deodată, păstorul scoase un fluerat.

Patru câini mari ciobănești îl înconjurară ca la comandă. Manipo făcu un gest și cei patru câini se culcară la picioarele sale, fără să se uite la strein.

— Nu-ți fie frică — zise păstorul. Vezi aci patru buni prieteni gata să mă apere până la moarte; dar dacă vor ști că ești prietenul meu, te vor asculta ca și pe mine.

Și începu să vorbească cu dulăii săi ca și când ar fi niște oameni, recomandându-le să păzească bine peste noapte: aceștia, după ce lătrară ca să arate că înțelesesera bine datoria lor, plecară să-și ocupe posturile de veghe la cele patru colțuri ale stânei.

Dar când Manipo voi să introducă pe tovarășul său în cabană, acesta se dădu înapoi speriat.

Un om — așa părea, cel puțin — deschisese ușa în urma loviturilor date păstor.

In umbră, Gonzagues, nu desluși decât o vagă formă de ființă omenească, dar ceea ce îl neliniști fură ochii aceia, ciudat de strălucitori. Păstorul, cu aerul cel mai natural, intră zicând:

— Bună seara, Stuck! Ai dormit bine?

Forma omenească nu răspunse, dar repezindu-se de gâtul stăpânului îi sări în spate mângâindu-l.

— Nu-ți fie frică, prietene. Iți prezint pe domnul Stuck! E maimuța mea.

Gonzagues fu și mai mirat. Avea și dece. Maimuța era uriașe și minunat dresată; punea masa, tacâmurile și servea la masă ca un adevărat servitor.

La unica masă, pusă lângă pat, cei doi oameni mâncară în tăcere, lăsând la ușe cele cincizeci de oi, care, noaptea aceasta, trebuiau să doarmă afară.

Stuck mâncă într'un colț o farfurie cu supă pe care i-o dădu Manipo.

Masa se terminase și păstorul nu vorbise încă nimic despre chipul cum aveau să se desfășoare grandioasele planuri de îmbogățire și de răsbunare. Gonzagues pierdu răbdarea.

— Mult vom mai sta astfel? Mărturisesc că mă plictisesc și aș vrea să-mi schimb domiciliul cât mai repede! Dacă tot ce mi-ai spus nu se poate săvârșit, aș avea mare poftă s'o iau din loc...

— Perdiana!... Ce furie!... Ai puțină răbdare. Noaptea își săvârșesc fiarele atacurile lor cele mai primejdioase. Nu vreau să ne lăudăm unul pe altul, dar suntem mai aproape de fiare sălbatece decât de oameni.

In orice caz, noaptea e mai propice operațiunilor de genul acelora pe care vrem să le facem. Crede-mă, trebue să ai răbdare.

Către miezul nopții se ridică luna și nu e decât o singură cărare printre munți. Atunci nu mai riscăm nimic, și plecăm.

— Binde, mormăi Gonzagues. Dar te anunță că dacă atunci nu te hotărăști, eu plec singur. Casa ta și peisajul acesta sunt prea lugubre ca să mai pot rămâne!...

— Faci rău dacă mă părăsești. Cred că ști că ai pe urmele tale poliția. Rămânând cu mine, ești în siguranță; și, după aceia, dacă m'ai servit cu credință, am mijloace să te scap.

Intr'adevăr, la miezul nopții, Manipo dădu ordinul de plecare. Gonzagues băuse între timp numeroase pahare cu alcool și era deja ametit.

Manipo, asvârlind mantaua de lângă care îl acoperea până jos, îmbrăcă o haină mare de piele. Luară armele și când cei doi oameni porniră la drum, păreau la fel îmbrăcați.

Planul celor doi aventurieri era cam nedeslușit. Ca indiciu, despre cei cinci voiajori cu copilul, nu era decât trecerea lor prin fundul văei. Dar păstorul cunoștea bine muntele și știa că drumul luat de aceștia nu se bifurca cu nici un altul.

Merseră până noaptea pe sfârșite.

Putea să fie trei ore spre dimineață, când obosiți, se opriră. Manipo desperase să mai găsească urma micei caravane:

— Am pierdut urma fugarilor. Cred că ar fi mai bine eu să mă înapoez la stânca mea iar tu să-ți vezi de drum !

— Cred și eu. Nu era nevoie să mergem atâta ca să nu izbândim nimic.

Manipo, îl întrerupe autoritar:

— Nu s'a spus încă ultimul cuvânt. Să continuăm.

Cei doi oameni schimbară drumul. Lăsară calea dreaptă și porniră pe poteci mai puțin umblate.

Deodată, păstorul se opri.

— Taci — spuse el tovarășului. Și întinzând brațul, urmă cu o voce turburată:

— Drace !... Mă înșel, sau văd o lumină printre stânci, care vine, se duce, apare și dispare?

Gonzaguez, după ce privi câteva clipe, exclamă:

— Ba da, mi se pare și mie... Dar ce găsești extraordinar?

— Ști ce e acea lumină ?

— Nu prea știu. De sigur că nu sunt cercetașii; nu-i cred că au nevoie să ne semnaleze trecerea lor.

— Răspunde-mi! — întrerupse violent celalt. Cunoști povestea nebunei din Goyaz [1].

— Dar ști — răspunse Gonzagues — că îmi pui o ciudată întrebare? Eu nu cred nici în Dumnezeu, nici în diavol, cum aș putea să cred așa ceva?

— Cu toate astea, trebue să crezi în nebuna din Goyaz. Lumina aceia pe care o vezi colo... e chiar dânsa!

---

[1] Vezi Cei Trei Cercetași din No. 39

— Crezi poate că mă sperii? Te asigur că fantomele și cu mine nu o ducem bine.

— Imbecilule — replică Manipo. Nebuna din Goyaz nu e o fantomă; nu e atceva decât soția omului pe care l'ai ucis tu!

Gonzaguez puse mâna pe cuțit, gata să lovească pe omul îl acuza de o crimă despre care el nu-i vorbise nimic. Dar se liniști, aducându-și aminte de somnul hipnotic. Atunci, luându-și curaj, se plantă în fața tovarășului, cu mâna în șold, gata să apuce cuțitul:

— Ei bine? chiar dacă am ucis pe Francesco Barone, omul care găsise diamantul albastru, ei bine, cine îndrăsnește să mă acuze?

— Imbecilulule, repetă păstorul. Cine te acuză de ceva? Dar nu crezi că nebuna din Goyaz e soția asasinatului și mama copilului crescut de Matthone. Ințelegi ce mă gândesc? Nu? Ei bine, cred că fugarii noștri au avut ideia să caute pe mama copilului spre a i-l da.

— Ce spui nu e așa de absurd!... mărturisi Gonzaguez. In cazul acesta, ce facem?

— Mii de draci! Un lucru foarte simplu. Cu toată oboseala, nu simți greutatea scuzilor de aur ai cercetașilor și eu copilul? Fiecare din noi are un interes.

Și fără să mai aștepte răspuns, păstorul înecpu să fugă în direcția luminei jucăușe.

Apucând o linie oblică, câștigau în chip firesc teren asupra caravanei, care, scoborând din refugiul nebunei, părea că vin drept înspre dânșii, spre Araguaya.

Se ascunseră după o stâncă, de unde văzură trecând femeia și după puțin pe cei trei cercetași cu Matthoné.

Manipo poruncise lui Gonzaguez să fie gata să sară asupra lor, atacându- pe la spate. Nu erau decât doi contra cinci, dar doi nevăzuți și hotărîți împotriva a cinci care nu se așteptau la un atac.

Păstorul era nemulțumit de oarece acum se îndoia de reușită. Chiar și Gonzaguez dădea semne de nerăbdare.

Mare le fu surprinderea la amândoi când constatară că Zomba și copilul lipseau.

Ganzaguz murmură:

— Dacă nu e copilul cu ei, e zadarnic că-i mai atacăm!

— Dar, aurul cercetașilor? — insinuă sfătuitorul.

Asasinul părea mai puțin entuziasmat. Numai singură prezența cercetașilor îi potolea lăcomia. Și răspunse:

— Vom mai avea ocazie să-l luăm.

— Bine, bine — aprobă Manipo.

Dar nu se mișcă, în timp ce caravana se îndepărtă. Celalt, ne pricepând tactica, întrebă:

— Dar nici nu-i ținem sub observație?

— Sigur! — murmură distrat pustnicul, ca și când ar fi vorbit prin vis. Poate e chiar drumul, dar...

Se înălță pe picioare, ciulind urechia. Și, în tăcerea profundă, amândoi auziră o chemare îndepărtată, adusă de vânt.

— Poate mă înșel? — zise Manipo. Chiamă cineva acolo?

— Pe legea mea! Cred că da!

— Iacă! — trimfă păstorul. — Vezi? Era o greșală să urmărim pe tinerii aceștia. Copilul a fost lăsat în paza negrului și acesta chiamă acuma. Credemă, acolo trebue să ne îndreptăm!

Intr'adevăr, nu se înșelase.

Zomba, după ce tremurase toată noaptea în așteptarea stăpânilor săi, în timp ce copilul dormia pe așternutul de frunze proaspete ce-il făcuse cu atâta drag, bănuind cu simțul său ascuțit că trece caravana, începuse să strige, în speranța că va fi auzit.

Dar după cum văzurăm, cei patru călători erau prea atenți la paza lor proprie ca să audă desperatele chemări.

Dar Zomba avu o clipă sufletul copleșit de bucurie. Ei îi răspunseră. Țipătul său avusese un ecou identic. Dar ce nenorocire avea să se întâmple! Bunul servitor, văzu pe coasta unei stânci două figuri omenești; prea îndepărtate ca să le poată distingeo că era Gonzaguez, asasinul cunoscut și dușmanul de moarte al cercetașilor.

Țipă mai voios și o porni spre dânșii. Ce necugetare!

De câtava vreme, oridecâte ori făcea ceava de capul său, neascultând consemnul, eșa prost.

Se îndepărtă ca la o sută de metri de copil.

Manipo înțelese că micuțul trebue să fi rămas singur și schimbă drumul spre grotă înainte ca păzitorul să se fi întors.

Cu o ușurință de căprioară, ajunse într'adevăr acolo cel dintâi. Copilul era acolo și dormea adânc. Păstorul îl înfășcă și o luă la goană urmat de complicele său.

Zomba, ne mai auzind răspuns la chemarea sa, fu apucată de o presimțire, se înapoie în grabă. Copilul nu mai era.

Alergă afară, ca înebunit ,și văzu două umbre care se cățărau pe munte, îndepărtate, și una ducea ceva, ca un pachet, sub mantaua sa.

— Copilul!... Copilul!... Mi-a furat copilul!... urla disperat, smulgându-și părul din cap. Dar se liniști zicându-și că mai bine ar face să urmărească pe răpitori.

Dură mult timp, de oarece cei doi aveau picioare bune și o luaseră mult înainte.

Manipo se întoarse brusc și trase cu revolverul în negru fără să-l atingă. Zomba nu se intimidă. Noi știm ce om brav este dânsul.

Nici nu se gândia să se servească de arma sa. Gonzaguez puse genunchiul în pământ și trase la rândul său.

Dar se părea că gloanțele vor să cruțe pe eroul negru.

— E încăpățânat, animalul acesta! — borborosi Manipo în timp ce căuta să adoarmă copilul deșteptat de sgomote. Dar puștiul se sbătea țipând tot ce putea. Cei doi oameni ajunseră pe platou. Turma se odihnea sub paza celor patru dulăi. Maimuța deschise ușa cabinei, la prima lovitură. Manipo așează coiplul pe patul său de frunze. Apoi, înarmându-se cu o lungă carabină, se așeză la ușe, sfătuind pe tovarăș să facă la fel.

Zomba apăru. O grindină de alice îl primi.

Căzu victimă curajului său. Un glonte îi străbătuse pulpa.

Cu o supremă sforțare încercă să se ridice dar fu repede prins și târît în casă.

Negrul credea că visează văzând pe un pat de frunze pe Giacomino, care plângea.

Manipo interveni:

— Vezi? e nefolositor să mai face ceva. Te sfătuesc, dacă ți-e scumpă viața, să nu faci nici o mișcare

Ţi s'a încredinţat acest copil şi l-ai păzit atât de rău. Te asigur că eu voi avea mai multă grije de dânsul. Să nu te temi pentru el. Cu mine o să stea mai bine, te asigur!..

Un ultim sfat. Nu încercà să evadezi, dacă nu vrei să ai deaface cu Stuck amicul meu intim pe care e zadarnic să ţi-l mai prezint.

CAPITOLUL III

Sărmanul micuț!...

Prima noapte petrecută de Zomba în camera pustnicului fu foarte nenorocită din punct de vedere moral, pentru dânsul. In timp ce Gonzaguez dormea abrutizat de alcool, Manipo se ocupa de copil cu o grije într'adevăr părintească Acesta privise la început cu groază maimuța dar sfârșise prin a se obicinui și a se lăsa luat în brațele acela păroase, fără să protesteze.

Zomba nu-și credea ochilor.

Câte odată, în miez de noapte, pe când Manipo dormea profund, negrul se gândea.

Aș putea să fug? Să iau copilul și să încerc să fug cu el? Dar unde?

Și, ca un răspuns la aceste gânduri, la prima mișcare pe care o încercă, dădu un geamăt de durere.

Glonțul pătrunsese adânc în carne și sângele pe care îl pierduse îi slăbise puterile.

Și apoi, înainte de a se fi putut mișca, trebuia să ucidă îngrozitorul animal care veghea copilul ca o guvernantă atentă.

Dar cercetașii, ce făceau? Cum se îndepărtaseră ei atâta de credinciosul servitor? De sigur că se înapoiaseră, acuma. Găsind goală camera, trebue să fi început cercetările. Avea lacrămile în ochi, bietul servitor, gândindu-se la desperarea lui Matthoné care iubea copilul mai mult ca orice. Afară vântul era înfricoșător.

Ferocele paznic al copilului se lupta și el cu somnul; totuşi la un moment dat se uită fix la negru. Acesta, cu bucurie, constată că nu face nici o mişcare. De sigur, inteligenţa sa — extraordinară pentru un animal — era cu toate acestea o inteligenţă inferioară. Primise poruncă să îngrijască de copil şi se supunea.

Nu-i spusese nimic de Zomba şi de aceia nu se îngrija de el.

Atunci, servitorul începu, metodic, cu un cuţit de buzunar, lucrul migălos ce-l plănuise.

Câteva scârţâituri turbură tăcerea; dar Gonzaguez dormea, un somn de plumb şi Manipo era adâncit într'un somn greu după o noapte de strădanie; nimeni nu se mişcă.

Pe o gaură în acoperiş, Zomba văzu cerul înstelat şi noaptea limpede. Aerul rece şi curat îi dădu puteri. Sângele îi năpădi cu putere la inimă. Rana — pansată cum putuse — îl durea mai puţin.

Şi, hotărât, eşi afară din colibă.

Era liber!

Dar cum să scape?

Apucat de o nebună dorinţă să fugă, se lăsă binişor pe o pantă şi rostogolindu-se ca vre-o cincizeci de metri, ajunse în fundul unei vâlcele.

O idee luminoasă încolţi în creerul negrului. Dublu de luminoasă fiindcă ea consistă în a aprinde un foc care să atragă atenţia cercetaşilor.

Locul era favorabil, căci de sus, mica flăcare nu era vizibilă, ci numai de jos.

Adunând ramurele uscate, le dete foc cu chibriturile ce le avea într'o cutioară pe care cei doi aventurieri nu i-o luaseră.

Cei trei cercetaşi şi Indianul căutară până dimineaţa pe cei doi dispăruţi.

Providenţa voii ca ei să vadă focul aprins de negru.

Cu inima plină de emoţie ajunseră până la dânsul. Bietul negru alimentase câtă-va vreme focul, apoi, descurajat, adormise lângă un tăciune care abia mai roşia puţin.

Aşa îl găsiră prietenii.

Zomba, deschizând ochii credea că visează încă. Marius îl sguduia cu obicinuitele sale expresii „O mie de pipe!“ şi altele asemenea care păreau că nu mai contenesc.

— Eu, fost prins de om rău.... de Gonzaguez — isbucni negrul — pe care stăpânul cunoaște, cu alt om care nu cunoaște ! Copilul ! luat ! Eu, fugit noaptea !

— Giacomino unde e ? — gemu Matthoné — Ce mi l'au făcut ? Mi l'au ucis poate ?

— Nu, nu ucis ! protestă Zomba. — El îngrijește bine, face să râdă, el mângâie !

— Dar unde e ? — insistă Jan-Bart.

Atunci Zomba ridică mâna în sus :

— Acolo, în casa mică ! Dar plecăm acum, toți dorm, noi luăm Giacomino !

— Câți sunt ? întrebă Raimond.

— Doi oameni și o maimuță.

— O maimuță ! exclamară cercetașii.

— Da o maimuță, mare maimuță care face frică. Mie nu frică om, mie frică maimuță mare ! Dar nu trebue, pierdem vreme, dăm asalt, noi învingem !

— Cred și eu că vom da asaltul — exclamă Marius. Și acum ! Dar tu nu ai arme, Zomba. Sigur că ți le-a luat. Na revolverul acesta : eu am două.

Raimond se puse în fruntea micului detașament, cu arma în mână

— Inainte !

Dar Milanezul îl opri.

— Uite ! Zomba e rănit !

— Oh ! nu face nimic. Eu am glonț în picior nu în mână și pot trage cu revolverul !

Vrea să mă răsbun acolo sus ! Cercetașul Raimondo are dreptate : Inainte !

Și cei cinci oameni se încolonară încet.

Cerul începuse să se lumineze și trebuia cât mai multă prudență. Acolo sus, dormeam toți. Ii surprindeau în plin somn. Cu niște briganzi trebuia însă multă șiretenie. Dar lucrurile nu mergeau așa cum crezuseră. Sculați din somn, banditii se sprijineau de cabană. Gonzaguez, amețit de alcool, căutase din ochi pe Zomba, dar cumn u-l găsise, sculase pe Manipo. Păstorul își vărsă furia lovind cu un băț maimuța care urla cât putea fără să se clintească de lângă patul pe care dormea copilul, somnul nevinovăției.

— Negrul e rănit și nu poate ajunge departe : trebue să-l găsim [illegible] isprăvim cu el. Cât va fi în viață nu vom avea liniște !

— Cred și eu — aprobă asasinul. Mă însărcinez eu cu el. Urăsc atât pe blestemații aceia de cercetași încât aș fi bucuros să le ucid pe cel mai credincios servitor.

Deodată se văzură în față cu cinci oameni înarmați. Armele scânteiară și se auziră detunături de ambele părți.

Cei doi, văzând primejdia, se refugiară în casă unde se baricadară.

In timp ce asediatorii încercau să spargă ușa, văzură venind dintr'o parte, unde păștea turma, patru câini uriași care veneau la chemarea stăpânului. Cei cinci curagioși erau acum siliți să se lupte cu aceste animale, care cu spume la gură, căutau să-i sfâșie. In cele din urmă cuțitele și revolverele potoliră pentru totdeauna fiarele; cu toate astea Jean Bart nu putuse evita o mușcătură serioasă.

Cei cinci își uniră puterile spre a pătrunde în căsuță; dar erau surprinși că nu auzeau nici un zgomot dinnăuntru.

Când un perete cedă, avură o strașnică surpriză.... Cabana era goală !

Zadarnic scotociră peste tot; nu găsiră decât un pantofior de al copilului.

Fugiseră ! Dar pe unde ?

Deodată văzură o gaură într'unul din pereți. Toți alergară să vadă... dar zăriră la câtiva pași de acea gaură, deschizându-se la picioarele lor, o prăpastie grozavă.

O frânghie era legată de stâncă și scobora jos în abis.

— Pe legea mea ! — strigă Marius, — Iacă pe unde au fugit !

Inimosul Milanez, fără să asculte de sfaturile lui Raimondo care îl îndemna să fie prevăzător, apucă frânghia și se lăsă să cadă în vid.

Exemplul fusese dat: Jan Bart și Raimondo îl urmară. După câteva minute, Marius simți pământul sub picioare. Se găsiră pe o stâncă. De acolo puteau coborî fără ajutorul frânghiei, dar pe unde să o ia ?

Ziua se sfârșia. In depărtare se vedeau trei umbre fugind. Cu mare sforțare se putea vedea cum una din ele, maimuța, ducea în brațe copilul.

— Afurisiții!... — strigă Marius — Ce departe sunt !

Maimondo văzu deodată pe Jean Bart făcându-se palid și tremurând.

Jean Bart! ce ai? Ți-e rău? — întrebă îngrijorat.

Unul din dulăii aceia m'a mușcat mai rău decât credeam și am pierdut mult sânge.... Nu mai pot să alerg... Duceți-vă înainte fără mine...

— Nu — hotărî Romanul. — Să vedem mai întâi de el. Pe aceia îi vom ajunge mai târziu, căci cred că nu vor fugi fără întrerupere.

— Sigur că trebue să-i găsim — tună Marius—. Mai întâi să vedem ce are băiatul.

Ei spălară rana dela piciorul milanezului în timp ce sosiră și ceilalți, care făcuseră un mare înconjur, neavând curajul să se lase pe frânghie.

Matthoné țipă de departe:

— I-ați văzut cu copilul meu?

— Da! i-am văzut — răspunse Marius. — Fii liniștit, îi vom prinde!

CAPITOLUL IV

REGATUL MAIMUȚELOR

Malurile râului Araguaya sunt acoperite de păduri foarte dese pe un spațiu de zeci de kilometri. Aci se întâlnesc toate animalele și o varietate nesfârșită de păsărele sboară printre frunzișul des. Dar această regiune este renumită pentru numărul imens de maimuțe care o locuesc.

Stuck, de mic, fusese prins de Manipo care făcuse din el un servitor credincios.

Cei trei complici se îndreptau acum înspre acest loc. Când ajunseră prin erburile înalte se credeau scăpați de urmăritori. Erau extenuați, și se lăsară să cadă pe pământ la umbra pomilor stufoși.

Mureau de foame și de sete. Câteva duzini de păsări căzură sub focurile lor, formând curând o masă rapidă și substanțială.

O oră după aceia, odihniți și sătui, ținură sfat.

Gonzagnez se plângea numai de faptul că în grabă părăsise în cabană minunatele sticle cu alcool care se găseau din abundență.

— Nu văd ce putem face aici! — zise. — Cercetașii sunt trei oameni capabili să ne găsească și aci.

— Și eu cred! — replică altul. — Dar cred că, înainte a fi căzut, câinii mei au lucrat bine cu dinții. Dacă nu-i avem încă pe urmele noastre este poate pentru că nu mai sunt în stare să ne urmărească.

— Ah! bietele animale! Dacă nu vor fi moarte, când

ma voiu înapoia acolo le voiu da un sup
care!

— Așa, zău! — făcu Gonzaguez, râzând. — sfătui să te înapoiezi acolo. Dacă au rămas ei stăpâni ziția ar fi imprudent să-i atacăm. Dacă le va fi foame, că vom găsi mult micșorată turma la înapoere....

— Puțin îmi pasă; dar mi-ar trebui laptele caprelor pentru micuțul ăsta.

Giacomino plânsese pe drum, dar sfârșise prin a adormi [illegible]. Se obișnuise cu monstruosul animal și nu se mai temea de el.

Gonzaguez zise:

— După câtva timp de odihnă, trebue să combinăm un plan de atac spre a pune mâna pe băețandrii aceia... și mai ales pe bănuții lor!

— Cred, zise încet Manipo — că își faci iluzii că nu vom vedea curând pe dușmanii noștri. Nu se lasă ei bătuți cu una, cu două.

Acesta e un loc sigur pentru noi, și dacă vor îndrăsni să vină aci, avem mijloace fie să-i ucidem, fie să fugim cu ușurință de ei. In orice caz, nu trebue uitat că avem un copil de îngrijit și el va hotărî totul...

Pentru moment cred că l'am obosit îndeajuns; e bine să ne odihnim cu toții toată ziua și toată noaptea.

Mâine dimineață, vom hotărî.

Gonzaguez văzu că nu e de discutat. Își aprinse pipa tacticos.

Intre timp, acolo sus, pe stâncă, Raimondo și Marius îngrijeau pe Jean Bart; când îl văzură mai bine, odihnindu-se, se ocupară și de Zomba, care slăbise de tot. Il doftoriciră și pe dânsul, dându-i câteva înghițituri bune de rom care-l întremară. Aveau, așa dar, doi bolnavi și nu putea fi vorba să se reia urmărirea. Rămaseră deci în repaus siliți în timp ce Marius făcea de santinelă. Carabina pe umăr, cu pălăria deandoaselele, vesel și bine dispus, el se uita mereu către pădurea ce mărginea râul Araguaya.

In treacăt, murmura:

— Acolo trebue să mergem! Acolo s'au refugiat. Sunt sigur! Când se vor înzdrăveni Jean Bart și Zomba, vom fa-

[illegible] de pușcă și atunci cine va trăi, va

[illegible] se sculară din somn, avură surpriza să [illegible] lor, un foc zdravăn la care Milanezul frigea [illegible] ătoarei sale.

Mâncară cu poftă și după un nou masaj, rana Genovezului mergea cu mult mai bine.

— Bravo! Cred că sunt în stare să continui lupta.

— Toate bune! — excalmă Zomba, la rândul său. — Pulpa mea s'a întărit, nici nu mai mă doare.

Matthoné, nerăbdător, așteptă.

In cele din urmă, toți fură gata și printr'o ciudată intuiție se aventurară spre pădure chiar de drumul apucat de cei doi complici și de miamuță. Spre seară, mergând încet, din cauza convalescenților, se află în punctul cel mai des al pădurei, ei nu putuseră să plece în timpul nopții.

Jean Bart propuse să se aprindă un foc spre a goni fiarele sălbatece. Raimondo se opuse; decât niște animale, era mai periculos să se trezească cu niște dușmani necrutători.

— Aide, — propuse Marius, — să ne urcăm pe unul din acești arbori înalți, de acolo se vede departe.

— Nu cred, răspunse Raimondo; — cu toate acestea să încercăm. Dar știi, te avertizez că arborii aceștia sunt locuiți; se poate să nemerești în casa altuia.

— Vorbești de maimuțe? Nu mă înspăimântă. Nu sunt mai puțin agil decât ele și or să-mi cedeze locuința. Și dacă nu vor, am ceva pentru dânsele... Și Marius, ochi cu revolverul spre vârful arborilor.

Milanesul, când se înseră bine, cu carabina pe spate, cu revolverul înfipt în centură, începu să se cațăre pe arborele ce i se păruse mai înalt.

In timp ce suia, se părea că arborele se agita și să fiecare frunză producea un sunet misterios.

Dar tânărul nu se speria de atâta.

Scoase lampa electrică și proectă lumina pe ramuri, în sus. Maimuțele fură apucate de o adevărată panică, și cu strigăte aproape omenești, săriră din ramură în ramură, dispărând în noapte.

Marius ajunse repede în vârf și se așeză pe o cracă groasă, ca un braț de om.

Avusese precauția să-și ia b[illegible] țile, deși cu mare greutate, din [illegible] că, la un moment, crezu că desl[illegible] tru, o pată mai lumnioasă în [illegible]

Poate era reflexul unei flac[illegible]

Scoborî fără să vorbească [illegible] Cu pași [illegible] direcția aceia. După câtava [illegible] crezu [illegible] când, deodată, auzi voci omene[illegible]

Inaintă, și văzu limpede un foc mic, după un boschet, oameni lungiți pe pământ, păreau că dorm și o figură [illegible]struoasă se plimba în sus și în jos făcând de pază.

— Iată-i, — murmură Milanezul. — Iată-i cu diabolica maimuța.

Avu o poftă nebună să tragă cu pușca în ei. Dar pru[illegible]a îl sfătui să aștepte.

Cât putu mai repede, refăcu înapoi drumul și împărtăși tovarășilor descoperirea.

In câteva clipe, toți fură în picioare și pe tăcute, se luară după Marius.

Cei doi tâlhari păreau că dorm. Maimuța trecea prin dreptul focului fără odihnă.

Cum să se apropie? Se găseau într'o poiană și arborii erau cam rari.

Ar fi fost ușor să tragă din depărtare: dar cercetașilor le displăcea această lașitate. Și apoi monstruoasa maimuță se plimba cu copilul în brațe; nu riscau să ucidă pe nenorocitul Giacomino? Se târâră prin iarbă până la vre-o treizeci de pași. La un strigăt al lui Marius, erau gata să se arunce toți cinci laolaltă.

Iși inspectau armele. Matthone se uita cu ochii sângeroși când la pumnalul său, când la maimuță.

— Inainte! tună Milanezul.

Fu o singură mișcare.

[illegible] și Manipo și Gonzagues se ridicaseră fulgerător în picioare și trăgeau cu sânge rece în asediatorii cari soseau [illegible] pas alergător. Când aceștia se apropiară, cei doi aven[illegible]ieri, continuând să tragă, bătură în retragere.

Maimuta îi urmărea, urlând ca o nebună.

Urmăritorii nu lăsară prada. Văzură pe Manipo apr[illegible]ndu-se de [illegible]

brațe către prăpastie; în timp ce cei
eră pe neprevăzute, luând la ochi pe
fuga animalului.
du în imensitatea desișului întunecos
și d[illegible]

La [illegible] dul lor, coplicii începură din nou să fugă și după o clip[illegible] dispărură și ei.

— Mii de pipe! urlă Marius. — Iar ne-au scăpat!

— Să fugim după ei — comandă Raimondo. — Nu pot să fie departe!

Dar noaptea favoriza pe cei doi tâlhari.

Matthoné, emoționat și furios, căzu la pământ.

— Oh! Giacomino al meu! Redați-mi pe Giacomino...

Zomba, care era înaintea tuturor, rămăsese rezemat de un copac, cu ochii îndreptați spre vârf.

— Aci, cercetași, aci!

— Ce e? — zise Jean Bart.

— Eu am văzut maimuța sărind în arbore cu copil în brațe! declară negrul.

— Ești nebun! răspunse Marius.

— Nu sunt nebun! Am ochi buni. Două oameni plecat singură maimuța sărit în pom!

Marius nu lăsă să i se spue de două ori.

După câteva clipe, suit într'un copac, dispăru din ochii tovarășilor. Dar când fu iar jos, zise lui Zomba:

— Ai avut halucinație! Maimuțele de acolo, de sus, au fugit toate când m'au văzut. Nu era aceia pe care o căutam.

Zomba aplecă fruntea și nu mai spuse nimic. Dar după o clipă, murmură, ca pentru sine.

— Zomba vede bine! Are ochii buni Zomba!

CAPITOLUL V

COPILUL CARE COBOARA DIN CER

Cei cinci călători, acum obosiți, vreau să termine noap-
toa în pădure. Aprinseră un foc bun, de oarece acum nu
mai servea la nimic să-și ascundă preznța, iar fugarii, desi-
gur, nu se mai înapoiau.

Un nelămurit instinct le spunea să rămână în această
pădure, căci avea să mai se întâmple ceva. Matthoné era
cel mai putin filozof. El știa un lucru: că micuțul îi rea me-
reu răpit, tocmai când credea că e gata să-l recâștige.

Zomba veni să-l consoleze:

— Tu, Matthoné, nu sta supărat! E sigur că găsește
copilul! Copilul nu departe; când cercetașii vrea ceva, izbân-
desc totdeauna! Eu merg cu cercetașii, și văd mereu sunt
victorioși cercetașii! Matthoné, întărit puțin de aceste cu-
vinte, sfârși prin a ațipi puțin. Zomba singur rămase treaz.
Incepu să facă de pază. Dar ciudată santinelă! In loc să
fie atent cu el, el se îndepărta. Mergea încolo și încoace,
scurtând întunericul cu ochii în toate părțile. Zomba vă-
zuse în realitate maimuta — căruia Manipo îi poruncise
să fugă cu copilul — suindu-se pe un copac, unde dis-
păruse.

Manipo, nu se putea liniști, deoarece copilul îi ședea
prea mult în suflet. Credea că urmăritorii au rămas tot în
pădure. Și, în timp ce Gonzaguez, indiferent, fuma din pi-
pă, întins pe iarbă, păstorul încerca să se apropie de locul
unde fusese lupta. Aștepta ca cercetașii să plece de acolo
ca să se poate apropia bine și să cheme pe Stuck care, din
ascunzișul său, probabil că ședea la pândă.

Se lumina de ziuă, când cei ce dormeau se sculară.

Cei doi tâlhari putură auzi conversația inamicilor lor.

— Mii de pipe — exclamă Marius. — Am dormit ca niște saci. E timpul să ne reluăm lupta.

— Și chiar îndată — adaogă Jan Bart. — Dacă nu ar fi povestea cu copilul, întreprinderea noastră ar fi foarte amuzantă, prin această pădure încântătoare și plină de mister!

— Ah! Copilul meu!... — gemu Matthoné. — De patru ani de când îl cresc, iubindu-l ca pe mine însu-mi.

Raimondo, încercă să-l consoleze:

— Dar, în definitiv, copilul nu riscă nimic! Nu-i fac nici un rău. Ce scop au ei?

— Da, — afirmă Zomba. — Cercetașul Raimondo are dreptate. Am văzut în munți omul mângâia copilul ca o mamă, animalul mângâia copilaș ca doica; el mulțumit, râdea!

Cercetașii găsiră că negrul avea dreptate.

— Un lucru e sigur — zise Marius. Amicul nostru care are diamantul albastru, găsit de nebuna din Goyaz, știe că această bogăție aparține micuțului. In loc să fie crescut de un bandit, ca un sălbatec, Giacomino va fi crescut de un om onest, cu toate resursele civilizației, printre semenii săi.

— De acord — conchise Jean Bart. — Dar înainte de toate trebue să regăsim pe cei doi oameni și maimuța. Poate animalul, ține acum toată cheia situației.

Cei doi bandiți nu pierduseră o vorbă din toată convorbirea. Și Gonzaguez, cu ochii injectați de sânge, zise:

— Ai auzit? — Indianul are diamantul albastru!

— Ce crezi că sunt surd! Eu lupt pentru copil și acum văd că izbucnesc în tine instinctele războinice pentru diamant!

— Mai mult ca oricând. Viața mi-a fost ruinată de dorința de a-l poseda. După ce l'am furat, împreună cu complicele meu — acuma, știu totul — am fost urmăriți de Matthoné, servitorul lui Francesco Barone (pe care l'am ucis spre a-i lua diamantul). Urmărirea pe Araguaya a durat până la cascada acestui fluviu, unde am fost prinși și am pierdut piatra prețioasă. Ne-am salvat înot, dar bijuteria, cauza asasinatului, nu mai era. Și acum iată că se găsește în mâna unui servitor al unui om pe care îl urim din pricina comorei sale.

— Ce e mai curios — întrerupse păstorul —

Comoara fu răpită de la soția, asasinatului, dela nebuna din Goyaz... La dreptul vorbind, nu prea am avut noroc alături de tine!

— Imi voi lua revanșa, și încă imediat! Vrei? Să-i imobilizăm înainte de a ni fi observat.

— Cred, că nu avem altceva de făcut — borborosi Manipo.

Gonzagues luă la ochi pe Marius iar păstorul întinse pușca spre Raimondo.

Suprimați acești doi, partida devenea egală.

După cum se vede, cei doi banditi nu aveau scrupulele cinstite ale cercetașilor care voiau luptă dreaptă. Dar Providenta veghea.

In timp ce cele două detunături isbucneau, tocmai destinul capricios voise ca Marius și Raimondo să se îmbrâncească reciproc, schimbându-și brusc pozițiile. Așa că cele două lovituri destinate lor nu avură alt efect decât să facă să sară în picioare cei doi tovarăși.

Amândoi alergară în spre locul de unde veniseră loviturile.

— Fiasco!... răcni între dinți Manipo. — Blestem!...

Și bătură în retragere urmăriți de Raimondo, Marius, Jean Bart, Zomba și Matthone.

Jean-Bart, cu piciorul încă ne bine vindecat, se împiedică și căzu. Nimeni nu-i sări în ajutor. Când se ridică, voi să se înapoieze de oarece părăsiseră lucrurile printre care o haină de piele în care indianul ascunsese faimosul diamant.

Dar căzu pe iarbă, neputincios și rămase acolo în plină pădure. Iată că maimuța, scobora din crăcile de unde se ascunsese și văzând pe tânărul lungit pe iarbă, se opri să-l cerceteze cu ochii.

Iată că între timp un nou personagiu își făcu apariția.

Era nebuna din Goyaz.

Se întoarse către cercetaș și începu să-l caute. Ne găsind ceia ce căuta, luă haina de piele a Indianului și căută în e Acolo se ascundea diamantul albastru.

Cu un strigăt de triumf o luă la goană! Venind din direcție opusă, cei patru tovarași se întâlniră.

El le povesti incidentul căderei și ceace a urmat. Int timp, Matthoné căutând în grabă în haină, scoase un țipăt de groază:

— Diamantul!...

— Diamantul! Nu mai e diamantul!

Un râs isbucni la o mică distanță.

Și toți văzură, în direcția de unde venise țipătul, o femee ciufulită care se îndepărtă printre arbori, ținând sus, cu brațul întins, un obiect care strălucea.

— Nebuna din Goyaz!

După ce trecu buimăceala, Marius propuse:

— Dacă am urmări-o?

— De ce? murmură Matthoné. — La urma urmei diamantul e al său. De vreme ce copilul nu mai e, ce importanță are bogăția?

Un plânset de copil îi făcură să amuțească. La câți-va metri, pe ultimele crăci ale unui arbore uriaș, o maimuță se ținea cu o mână de pom în timp ce ținea cu alta pe Giacomino care se sbătea și plângea cât putea.

Cercetașii puseseră, instinctiv, mâna pe revolvere. Matthoné îi reținu speriat.

— Sunteți nebuni? Micuțul moare dacă va cădea.

Maimuța, auzind întâi vocea stăpânului său, sau chiar poate văzându-l, după o mică așteptare, se hotărâse să se coboare. Astfel ajunse până la pământ. Acolo, nevăzând pe Manipo, ședea și legăna copilul ca să nu mai plângă.

In câteva minute amicii noștri, apropiindu-se pe la spate, prinseră oribilul animal și îi smulseră pe Giacomino.

Matthoné plângea de bucurie, sărutând copilul care îi surâdea.

Dar in zăpăceala luptei ei nu socotiseră șiretenia fără margini a maimuței pe care Manipo o dresase la cele mai curioase îndeletniciri omenești.

Animalul legat la repezeală închisese ochii și ședea culcat pe o parte fără să miște, dar cu ochi ațintiți din când în când spre a vedea ce se petrece în tabăra acelora pe care instinctul său îi spunea că sunt dușmanii iubitului stăpân.

Matthoné lasă câte-va momente pe micuțul Giacomino pe un maldar de frunze pe care le culesese proaspete. Copilul după ce privise cu ochii mari neînțelesele evenimente ce se desfășuraseră în preajma lui, sfârșise prin a ațipi, căci la vârsta lui oboseala și somnul se succed fără întrerupre.

Cercetașii după scurta luptă căutau să se pună în gardă pentr un nou atac și se pregăteau în acelaș timp să rămână pe loc până vor hotărâ ce să facă.

Maimuța când băgă de seamă că se face oare care liniște în jurul ei și că oamenii umblau după treburile bivuacului se uită cu ochi săi inteligenți la legăturile ce-i imobilizau membrele. Văzu că i se petrecuse peste piept o curea de cingătoare prinsă în cataramă iar picioarele îi erau legate cu altă curea de la o pușcă care probabil nu mai servea. Incovoindu-se cât putu mai mult, își umflă puternicii mușchi ai pieptului și după o clipă se auzi o pocnitură înăbușită. Cureaua de peste torace cedase iar deslegarea picioarelor fu afacere de câte-va clipe. Acum era liberă.

Intr'o clipă, fără sgomot și fără să fie văzută de cineva sări asupra copilului, îl înfășcă în brațe și se pierdu în desișul arborelui la picioarele căruia fusese legată.

— Milioane de pipe ! — zise cel dintâi Marius, dar unde e copilul ? L'a luat Matthoné cu dânsul la apă ?

— Ce ? se auzi vocea înceată a lui Matthoné, — ce ? ați pierdut copilul ? Unde e ? Unde e ? Și înebunit scotocea frunzișul ca și cum copilul s'ar fi jucat de a vați ascunselea și s'ar fi pitit singur sub frunziș.

— Unde e blestemata maimuță ! — urla Zompa venind în fugă la locul unde se aflau ceilalți. — Ea fugit iar cu copil... nu legat bine... Acum ce facem ?

Caravana era din nou consternată.

Se uitau unul la altul și nu îndrăsneau să se acuze fățiș de neglijență, dar acesta le era gândul fiecăruia, unul față de altul.

Zompa, fugise prin desiș să se izoleze de discuțiile cercetașilor spre a putea prinde un sgomot cât de mic care l'ar fi pus pe urmele diabolicei maimuțe care, cu siguranță că acum era ascunsă iar prin vre-un pom din apropiere, cu copilul în brațe.

Curios era că nu auzea plânsetul copilului, dar negrul știa că acesta se împăca foarte bine cu urăciosul animal și că poate chiar îi plăcea legănatul acela prin înălțimi.

Deodată îi se păru că aude niște gemete curioase pe care nu le mai auzise nici odată. Ciuli urechile și rămase nemișcat în desișul întunecos ca iadul al pădurii.

Gemetele aveau ceva omenesc în ele.

— Să fie semnale pentru maimuță ? — gândi negrul în timp ce inima îi bătea sgomotos în piept ? O groază nestăpânită îl năpădi. Era un voinic dar îl îngrozea supranaturalul și gemetele acelea par'că le scotea o ființă de pe altă lume

I se păru că aude și un foșnet ciudat ca și când cineva se târà cu pieptul pe frunzele uscate de pe jos.

Inbunit de spaimă fugi spre stăpânii săi pe care îi găsi deprimați sfătuindu-se asupra celor ce trebuiau să facă.

— Zomba auzit semne, Zomba nu știe ce e! — Acolo! și arătă cu mâna spre locul de unde venise. Marius și Raimondo îl înfășcară de braț și porniră binișor într'acolo.

Pe măsură ce se apropiau de locul pe care negrul il arăta, gemetele și oare cari sughițuri curioase se auzeau din ce în ce mai distinct.

Când ele păreau de tot aproape, Marius lăsă să țâsnească din lampa sa electrică o fâșie orbitoare care lumină o scenă demnă de iad. Ce văzură ochii lor înmărmuriți?

Rezemată de un copac gros sărmana maimuță, era cât pe aci să fie sufocată de un uriaș șarpe boa care i se încolăcise în jurul corpului. Capul și brațul drept în care ținea pe Giacomino îi mai rămăsesera libere și cu siguranță că după câteva clipe bietul animal ar fi fost ucis și cu dânsul și copilul. Marius, se repezi ca fulgerul și încordându-și toate puterile spintecă de sus până jos burta uriașului piton și cu acelaș cuțit îi tăie capul șuerător. Atunci corpul șarpelui se deslipi ca un cauciuc desumflat de corpul maimuței care bucuroasă și scoțând strigăte vesele strângea la piept copilul vânăt și el de plâns.

Maimuta fu din nou legată și adusă la lagărul in care domni din nou bucuria izbândei, în timp ce Zomba se ținea mândru de isprava sa.

CAPITOLUL VI

Pentru a răpi diamantul albastru

Nu mai era nimic pe lume pentru Matthoné de când putea strânge în brațe pe copilaș.

In fine zise:

— Vă mulțumesc, prietenii mei, pentru tot ce ați făcut pentru mine. Nu-mi mai îmi trebue diamantul, acum când am pe Giacomino. Totuș, dacă vreți să mă ajutați să găsesc și pe mama sa.

— De sigur! — exclamă Marius. — Asta era stabilit. Trebue să salvăm pe biata femee.

— Nu e totul. Acest copil, pe care îl ador, e fiul ei; ar trebui să o vindec pentru a i-l putea reda. Cine știe dacă văzându-l nu-și câștigă rațiunea pierdută?

— Dacă l'ar recunoaște! — observă Raimondo. Dacă încercăm, nu strică. Mergem acum?

— De ce nu? răspunse Jean Bart.

Zomba se uita la Stuck care, legat, părea în prada unei mari groaze.

— Ehei, cercetași! Lăsăm așa maimuța?

— Asta așa e! — făcu Marius. — Ce facem cu ea?

— S'o ucidem ! Vreau s'o ucid eu! strigă Matthoné îndreptând revolverul spre dânsa.

Jean Bart îi puse mâna pe braț.

— Stai, scumpule, acest animal n'a făcut rău copilului. N'ai văzut cum îl mângâia.

Cred că mai bine ai deslega-o și ai lăsa-o să se ducă printre ai săi.

Se făcu cum zisese Genovezul

Dar bietul animal, de pe un ram pe care se refugiase imediat, privea cu ochi melancolici la copilul care se depărtă, odată cu caravana.

Erau gata la ori ce atac deși sperau să nu se mai întâlnească cu cei doi aventurieri, acum când scopul urmăririi încetase.

Manipo și Gonzaguez într'adevăr ședeau de pândă și îi văzură, din ierburile înalte, cum treceau. Dar Gonzagues, obosit și desgustat, esita să-i urmeze: păstorul se hotărî atunci să se despartă de el; îi spuse să-l aștepte și acesta se așeză frumușel pe iarbă, fumându-și eterna sa pipă!

Cei cinci călători mergeau încet spre a cruța puterile lui Jean Bart și spre a nu obosi prea mult pe Matthoné care își ducea scumpa lui povară.

— Vom găsi pe nebuna din Goyaz în cuibul său, acolo! — zicea Marius.

— Suntem încă departe... — adăugă Jean Bart.

— Nu atât! Vezi colo sus, lângă stânca aceia, unde e o scobitură? Acolo e refugiul mamei lui Giacomino.

Raimond exclamă:

— O vom vindeca, e sigur. Cu câtă bucurie își va revedea copilul. Diamantul albastru va fi schimbat în bani buni de aur, care îi va ajuta să ducă o viață fără griji!

— Numai dacă cei doi bandiți nu i l'au luat spuse Marius gânditor.

— Nu le-a eșit ea înainte, fi sigur!

Și în acelaș moment văzură o mică siluetă desemnându-se în depărtare, pe munte.

—Vedeți — observă Marius — tocmai e gata să intre în peștera sa. O vom găsi. Să ne pregătim.

Manipo care continua să asculte, se înapoie și sculă pe Gonzagues care adormise cu pipa în gură.

Banditul borborosi:

— Dar nu se poate dormi odată liniștit? Am început să mă satur de atâtea aventuri de unde nu am măcar un ban, nu zic de aur, dar măcar de argint.

— Nu mai vorbi prostii! Acum vom avea noroc! Uite...

Și îi povesti conversația auzită.

Nebuna era în posesia faimosului diamant și cei cinci călători erau gata să ajungă

Trebuia să sosească ei mai întâi, să găsească nebuna, s'o ucidă şi să-i ia piatra preţioasă, iar pe cei cinci să-i aştepte cu gloanţe când vor intra în peşteră. Izbânda va fi astfel desăvârşită: Manipo lua copilul iar Gonzaguez bogăţia.

— Ah! de data asta ne înţelegem, programul îmi place! — urlă Gonzaguez. — Dacă nu vom reuşi, însemnează că ne persecută norocul.

Atunci te las sănătos şi plec în altă parte unde să-mi pot sătura foamea şi setea şi să-mi umplu pe plac luleaua.

Se ridicară şi o luară la drum, ferindu-se să nu fie văzuţi de cercetaşi pe care îi simţea în apropiere.

In scurt timp, întrecură pe cei cinci. Urmând indicaţiile pe care le dăduse Marius, în gura mare, Manipo se îndreptă spre refugiul nebunei.

Femeia era culcată pe un culcuş.

Pielea de jaguar era întinsă ca un covor; şi nebuna mângâia cu dreapta capul fiarei ai cărei ochi scânteiau în întuneric.

Pe prag, cei doi bandiţi, cu armele în mână, se opriră ca fascinaţi de acea privire a animalului mort.

Manipo trebui să liniştească pe tovarăşul care ezită.

— Ce fricos eşti! Nu vezi că e o piele doar, nu un animal viu ?

— Bine, bine!... borborosi celalt. Dacă se va mişca îi zdrobesc capul. Aide înainte.

Săriră înăuntru; dar nemuna se mulţumi să se aşeze, fără frică...

Puseră mâna pe ea şi o legară lăsând-o ca moartă. Gonzaguez scoase cuţitul voind să il înfigă în piept.

— De ce s'o ucizi, dacă nu ne face nici un rău? Mai bine să scotocim prin peşteră şi să găsim piatra albastră.

Dar nu găsiră nimic.

Blestemară ca nişte turci şi începură să se învinovăţească reciproc de trădare.

Păstorul zise:

— Crezi că am vrut să-mi râd de tine? Am auzit cu urechile mele cea ce ţi-am spus. Cine îţi spune că diamantul e aci? Cine ştie unde a putut să-l ascundă? Nu ne rămâne decât să aşteptăm pe cercetaşi.

Au pungile pline cu aur, şi iată că e deja o pradă bună.

Gonzaguez nu întelegea aşa. El vrea să torture pe sărmana femee ca s'o silească să spună unde a ascuns piatra. Manipo însă nu dădu voie să se atingă nici de un fir de păr de-al nebunei.

La urmă, obosit de zadarnice cercetări, Gonzaguez se linişti, hotărât să se despăgubească cu banii cercetaşilor, pe care îi ura ca şi când ei ar fi fost cauza tuturor relelor.

Se ascunseseră amândoi îndărătul intrărei şi aşteptară...

CAPITOLUL VII

Ochii jaguarului

In timp ce Manipo ședea legat pe pământ, biata nebună își revenea puțin câte puțin.

Avu o criză de lacrămi și de bucurie fără să-și dea seama de ce. Matthoné îi vorbea în speranța că va înțelege ceva. Ii arăta copilul și acesta, ca și când ar fi priceput că e vorba de dânsul, mângâia cu mânuțele sale părul albit al nenorocitei.

Copilul zicea „mamă" cu o voce dulce plângătoare, și femeia, părea că vine de departe, că se scoală dintr'un vis urât.

Dar nu recunoștea încă pe Giacomino.

Așa dură câte-va ceasuri. Fu apucată de o febră cumplită și în acest timp nimeni nu se ocupă de păstor.

Zomba care, în principiu, nu se putuse abține să nu-i dea câte-va picioare de câte ori trecea pe lângă el, fu surprins de dulceața privirii lui și de despĕrarea ce i se zugrăvea pe față.

S'ar fi spus că durerea nenorocitei femei îl interesa adânc.

După o criză mai puternică ca celelalte, nebuna adormi. În tăcerea profundă din peșteră, Manipo zise:

— Domnilor, nu știu ce aveți să faceți cu mine, dar dați-mi voe să vorbesc...

— Ce vrei să spui — se interesă Raimondo.

— Aceasta: eu v'am făcut mult rău și nu m'ați cunoscut. Merit să mor. Dar înainte de asta, vreau să vă fac o mărturi-

Marius era în cap. Deja se auzea răsunând în acel soi de coridor care preceda peștera, pașii caravanei. Nebuna începu să urle ca o fiară rănită.

Cei doi nu puteau să părăsească ascunzișul ca să o silească să tacă.

Și femeia se smuci așa legată, rostogolindu-se până la intrare. Două detunături răsunară, dar loviturile căzură în gol.

Toți alergară în peșteră cu armele în mână. Lupta fu crâncenă. Se auziră lovituri, se văzură scânteind cuțitele în lupte aprige corp la corp. După câte va minute, două trupuri zăceau pe pământ: Gonzaguez ucis de Zompa și Manipo, rănit, gemea sub genunchiul lui Marius. Acesta își scoase centura spre a lega pe învins. Matthoné luase pe sărmana nebună și ducând-o pe culcuș, îi dădea primele îngrijiri.

Zomba ridică corpul lui Gonzaguez în brate și îl aruncă într'o păpastie vecină.

Marius era în cap. Deja se auzea răsunând în acel soi de coridor care preceda peștera, pașii caravanei. Nebuna începu să urle ca o fiară rănită.

Cei doi nu puteau să părăsească ascunzișul ca să o silească să tacă.

Și femeia se smuci așa legată, rostogolindu-se până la întrare. Două detunături răsunară, dar loviturile căzură în gol.

Toți alergară în peșteră cu armele în mână. Lupta fu crâncenă. Se auziră lovituri, se văzură scânteind cuțitele în lupte aprige corp la corp. După câte va minute, două trupuri zăceau pe pământ: Gonzaguez ucis de Zompa și Manipo, rănit, gemea sub genunchiul lui Marius. Acesta își scoase centura spre a lega pe învins. Matthoné luase pe sărmana nebună și ducând-o pe culcuș, îi dădea primele îngrijiri.

Zomba ridică corpul lui Gonzaguez în brate și îl aruncă într'o păpastie vecină.

ta unei societăți; așa se explică răul pe care îl făcuse cercetașilor.

Jean Bart — mai încăpățânat de cât ceilalți — nu de geaba era genovez — nu putea crede că acesta fusese mai înainte un om de treabă. El îl spuse:

— Dar copilul? Nu era al tău și ai vrut săl furi. Ce vrei să faci cu el. Poate iarăș experiența aceia blestemată?

— Nu—răspunse cu tristețe pustnicul. Nu mai m'am ocupat cu medicina. Când eram bolnav, lăsam natura să mă vindece.

Dacă am luat copilul, era spre a-mi face mai târziu un tovarăș. Singurătatea mă apăsa foarte mult.

Cunoșteam povestea diamantului albastru și a nebunei din Goyaz.

Vroiam să iubesc acest copil... Vreți să vă spun drept? Am plâns când plângea el!

Fu un moment de tăcere.

Apoi Marius, nevroind să se lase copleșit de emoția care îl năpădea zise brusc:

— In definitiv domnule, povestea e frumoasă: dar nu ne spui ce ne interesează. Cum putem ajuta pe această nefericită?

— Dacă vă spun, credeți că e o șiretenie ca să scap? Sunteți greșit. Moartea nu mă înspăimântă. Dar dacă vreți să isbândiți ceva, trebue să aveți încredere în mine.

— Ce trebue să facem? — întrebă Raimono.

— Deslegați-mă și lăsați-mă să mă duc pe munte. Acolo sunt ierburi pe care eu le cunosc, numai eu; cu ele se poate face o infuzie care influențează și care poate ajuta bolnavei. E poate singura posibilitate și dacă nu o faceți veți avea remușcări mai târziu. Dacă nu voiți, ucideți-mă îndată, și totul se sfârșește.

Cercetașii se priviră unii pe alții.

Raimondo scoase din teacă un cuțit și tăie legăturile lui Manipo.

— Vă credem. Dacă ne înșelați, o dreptate supremă vă va isbi la vremea ei. Nouă nu ne este frică de d-ta. Ești liber. Cât timp îți trebue?

Nu veți regreta încrederea voastră! Manipo eși și toți îi urmăriră cu privirea. Nici chiar Zomba nu protestă.

După două ore, pusnicul era înapoi.

Nimeni nu se miră; așteptau, de oarece aveau încredere în el.

Prepararără infuzia, punând să fiarbă iarba într'o oală de a cercetașilor, cu apa pe care o găsiră în peșteră, făcând un litru de licoare groasă și negricioasă.

Umplu o lingură de lemn:

— Vedeți, nu e otravă. Iată dovada.

Și o bău dintr'o dată.

Raimondo zise:

— Despre noi ești sigur. Fă cum crezi. Atunci, cu multă precauție, medicul se apropie de culcușul nebunei și influențând-o cu privirea, o făcu să ia preparatul miraculos.

După două ore, nebuna se simțea mai bine.

Recunoștea copilul, pe Matthoné și pe cercetașii pe care îi mai văzuse odată.

De sigur că mai avea momente de halucinație dar medicul veghea și promise s'o vindece complet.

Matthoné căzu la genunchii lui Manipo, plin de recunoștință.

Manipo îl ridică emoționat:

— Nu, amicul meu, tu trebue să mă ierți. După două zile, femeia era vindecată. Ii vorbită atunci de diamantul albastru. Avu o îndepărtată amintire de expediția pentru căutarea lui în Arakuaya; își aducea aminte că îl luase din haina de piele a lui Matthoné și că se înapoiase la grotă. Aci, memoria sa se încurca.

Manipo, vorbi:

— Știu unde e diamantul. Am venit aci cu Gonzagues care vroia să-l ia el. Dar eu nu vroiam acest lucru. L'am luat dela nebună și l'am ascuns.

— Unde e? — întrebă Jean Bart.

Manipo întinse brațul și arătă pielea de jaguar. Cei doui ochi străluceau în umbră. Cel stâng în special arunca o lumină vie.

— Diamantul albastru — spuse — e ochiul stâng al jaguarului!

Marius găsi într'adevăr acolo faimoasa piatră.

După opt zile, cercetaşii dădeau drumul lui Manipo.

. . . . . .

După opt zile, cercetaşii dădeau drumul lui Manipo.

Filosoful se înapoie la muntele său, mai trist ca altă dată, lăsându-le impresia unui om onest nedreptăţit de justiţia omenească.

Cercetaşii şi Zomba întovărăşiră pe Matthoné cu Giacomino şi mama sa până la un oraş dincolo de munte, îndepărtat de Cetatea Magică. Sfătuiră pe Matthoné să nu vorbească nimic de diamant până nu va găsi ocazia să-l vândă asigurând astfel pe viitor existenţa celor dragi.

Când mica familie fu în siguranţă, amicii noştri se înapoiară cu Zomba la peşterea de unde fusese furat prima oară copilul şi unde îşi lăsaseră caii, pe care îi găsiră aproape sălbăteciţi.

In cele din urmă, pe o frumoasă dimineaţă caldă cei patru călători călăreau pe o şosea din Brazilia, îndepărtându-se tot mai mult de acea fatală Cetate Magică despre care păstrau o amintire atât de rea.

Aveau vre-o ţintă sau mergeau la întâmplare? Nu era, de sigur, isprăvită seria aventurelor lor prin Brazila necunoscută şi misterioasă.

Citiţi urmarea în fascicula No. 41 a

CELOR TREI CERCETAŞI

care apare Sâmbătă 15 Iulie

SALTUL MORŢII

Din „CEI TREI CERCETAŞI" au apărut până acum:

No

1 La voia întâmplării
2 Braţ de sânge
3 Ţara groazei
4 Boturile roşii
3 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
5 Rebelii din ţara Apaşilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cercul de Foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Dervişii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta strangulatorilor
17 Piraţii din Tonkin
18 Pagoda însufleţită
19 Mina rătăcită
20 Conspiraţia induşilor

No.

21 Creatorul de monştri
22 Tezaurul ocnaşilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace" în ghefari
26 Insula Paştelui
27 „Glasul din stâncă"
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul instelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanşa Cercetaşilor
34 Misterul măştii roşii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deşertul Camapuan
39. Diamantul furat

* * *

La „CEI TREI CERCETAŞI" se pot face şi abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei / în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI